

TORNUL DE VECHERE

Vestireea Prezentei lui Christos

STANCA VARSTELOR
ALT FUNDAMENT NIMENI
FOATE. PUNE
O RESCUMPARARE
PENTRU TOTI

Pazitorule, cât mar este din noapte?
Sosește Dimineata, dar intunecoasa
ca Noaptea! Isa 21:11-12.

Vol. VII. Lăna Iunie. No. 6.
Anul dela Adam 6061. Anul dela Christos 1923

CONTINUTUL

PRIVILEGIILE ȘI DATORIILE BĂTRÂNILOR	88
Cum devine cinova	84
Studiile bereav	81
Adunările de rugăminți	81
Neglijarea adunărilor	85
Probă de iubire	87
Fericitul privilegiu	87
Intrebări pentru Adun. Bereava	89
FICA REGEI UI, MIREASA MEȘULUI	89
Regina și aurul de oft	90
Regele va dori frumuseța sa	91
COMENTĂRI LA TEXTELE PENTRU ADUNAREA DE MĂRTURISIRE ȘI RUGĂCIUNE	92
MUNCA SECERISULUI (continuare)	94
SCRISORI INTERESANTE	97

„Fusti-m'am la straja mea, stam pe turn și cututam ad
băd ce mi se va rida și ce răsuna ad dau eu celor ce se
opu.” — Habakuk 2: 2.

© W.T.S.

REVISTA ACEASTA ȘI MISIUNEA EI SFÂNTĂ.

MISIUNEA acestei reviste, ca factor însemnat în studiul și cercetările Bibliei, este răspândirea cunoștinței creștine și de a servi ca mână de ajutor cercetătorilor bibliei după tesaurile înțelepciunii dumnezeiești. Cercetările ei se preocupă în mod deosebit cu examinarea profesiilor biblice în lumina întâmplărilor de azi; dar tratează articole speciale privitor la credință, speranță și caracterul creștinului; prin urmarea misiunii ei devine atât importantă pentru toți credincioșii, fără considerare de credință, nume sau dominațiune.

Această revistă stă pază neclintită și apără singura temelie a speranței creștine, ce astăzi de cel mai mulți este de dreptul negată sau altcum invalidată, adică răscumpărarea prin sângele prețios a lui Isus Christos, „care s'a dat pe sine preț de răscumpărare (un preț corespunzător) pentru toți” (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6), și care, noi susținem, e singura bază a fertății păcatelor și apropiere către Dumnezeu, întemeiați pe această bază sigură, urmează o clădire a caracterului simbolizat prin „aur, argint și pietre scumpe” (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11), cari se trag din cuvântul lui Dumnezeu prin rugăciune și studiu. Iar mai departe, misiunea acestei reviste are ca scop: „Să lumineze tuturor care este întocmirea tainei (care) din veacuri (a fost) ascunsă în (planul) lui Dumnezeu... ca înțelepciunea lui Dumnezeu, cea de multe feluri, să fie dată acum prin biserică la cunoștință... care nu a fost făcută cunoscut oamenilor din alte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum”. — Efeseni 3:9, 10, 4, 5.

Revista aceasta este liberă, stă în afară de orice sectă și crez omeneșco; pe de altă parte, se sârguiește ca fiecare articol să fie în armonie deplină cu voia lui Dumnezeu cu cuvântul său exprimat și cu marele său plan, care prin Christos, Fiul său, îl duce la îndeplinire. Și de aceea, este liberă de a spune toate ce Domnul, Apostolii și Profeții au spus, fără frică și considerare, intruâtă în cât înțelepciunea dumnezeiască ne este dată nouă să o pricepem Scrierile și conduceră ei nu e dogmatică, ci e încredere, și cu încredere, pentrucă, bazându-ne în neîndoiță credință pe promisiunile sigure, ale lui Dumnezeu, noi știm ce afirmăm. E ținută cu încredințarea, de a se folosi numai în serviciul lui Dumnezeu, pentru învățarea Cuvântului și edificarea poporului său în har și cunoștință. De aceea, pe cetitori, nu numai că-i invităm, dar îi îndemnăm să probeze conținutul ei cu cuvântul lui Dumnezeu, care e sigur și nu înșală, și la care în continuu dăm referări pentru a ușura asemenea probare.

SFÂNTA SCRIPTURĂ NE ÎNVĂȚĂ APRIAT

Că „biserică”, „aleșii”, sunt „Templul viului Dumnezeu”, rara creatură a mânelor sale. (1 Corinteni 3:15, 17; Efeseni 2:20-22) Clădirea acestui Templu a durat, începând de când Domnul nostru Isus a murit pentru omenire și a devenit Răscumpărătorul ei și Piatra Unghulară la Templul Său, toată epoca evanghelistă; iar când (Templul) va fi sfârșit, prin el va veni darul lui Dumnezeu „tuturor popoarelor”. — Facere 23:14; Galateni 3:16, 29.

Că în timpul de acum se lucrează la cioplirea, formarea și instruirea credincioșilor consacrați; iar cu ultima dintre aceste „pietre vii, alese și prețioase”, lucrarea aceasta se termină, și marele Măestru divin le va împreuna pe toate prin prima înviere într'un templu glorioasă; iar „mărirea lui Dumnezeu va umplea templul”, și va fi locul de întâlnire al oamenilor cu Dumnezeu în cursul veacului milenar. — Apocalipsul 15:5-8.

Că baza oricărei speranțe, și ce privește pe biserică, și ce privește pe lume, constă în faptul, că „Isus Christos, prin darul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om”, și prin aceasta a îndeplinit o răscumpărare pentru toți; și la „timpurile sale covenite”, va fi „lumina cea adevărată, care va lumina pe orice om venit în lume”. — Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5, 6.

Că speranța Bisericii, adică a credincioșilor biruitoari, este cea de a fi „asemenea Lui”, de a ajunge să-l „vadă așa precum este”, și să fie „părtași ferei dumnezeiești”, împărțându-se, prin comonștinire, măririi Lui. — 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea prezentă a bisericii este cea, de a luora la propria ei desăvârșire și de a se pregăti pe sine pentru marea operă viitoare în planul lui Dumnezeu să desvâlească în sine orice har, să crească până la desăvârșire în toate fructele spiritului sfânt, și să fie lumii martora lui Dumnezeu. — Efeseni 4:12; Matei 24:14; Apocalipsul 1:6; 20:8.

Că speranța pentru lume constă în binecuvântările cunoștinței și privilegiilor ce-i aduce împărăția de o mie de ani a lui Christos *viitoră*; înviere și restaurare la desăvârșirea și toate binecuvântările ce s'au pierdut de către Adam în Eden, cari vor fi împărțite de iubitorilor Răscumpărător și mareața lui soată, biserică, tuturor aceloră ce pe termenii ascultării și supunerii le vor primi, iar cei împotriviți și cu „voia înrântășiți”, vor fi pe vece distruși. — Fapte 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

REVISTĂ RELIGIOASĂ LUNARĂ

REDACTATĂ DE UN COMITET

ADMINISTRAȚIA: STRADA SURDĂ 4. CLUJ, TRANSILVANIA, ROMÂNIA.

Adresa telegrafică „VIATA” Cluj

PREȚUL CĂRȚILOR S'A URCAȚ

Nu este de loc plăcut serviciul de-a fi silit să faci prețuri noi la cărți. Dorința noastră este de a putea ținea cărțile și literatura noastră la un nivel cât se poate de jos, ca să poată fi puse în mânele poporului sărac, care de obicei este și cel flămând de hrana spirituală și pâinea vieții. Dar această silință a noastră este într-una zdrobită de împrejurările neprielnice ce trecem și de aceea ne vedem siliți ca din când în când să ridicăm prețul cărților și altor publicații de ale noastre. Așa dară, începând dela 15 Iunie intră în vigoare următorul preț:

Vol. I	75 lei
Harfa	40
Tabernacolul	30
Ce spun Scripturile despre Iad	7
Mana Cerească ediție în pânză	100
ediție în hârtie	50

Alte amănunțuri rămân ca mai înainte. Prețul acesta rămâne în vigoare numai până la 1 August.

TURNUL DE VEGHERE

Cu numărul de față, adică de pe Iunie, expiră abonamentul pe 6 luni a celor mai mulți cetitori ai lui. În aceste 6 luni s'a observat o creștere simțitoare a cetitorilor la Turnul de Veghere, față de anii trecuți. Aceasta e tocmai cum trebuie să fie, și nu ne îndoiim că ei va crește și mai mult în lunile viitoare. Este

o mare foamete în țară și toată lumea, din lipsa de hrană adevărată și curată a Cuvântului Domnului. Nici un consacrat care dorește să stea în luptă până la capăt, nu ar trebui să-i lipsească acest mediu de hrană. Nu este o revistă în lume care să fie așa de mult apreciată, ca Turnul de Veghere, precum nici nu este o revistă care să fie tradusă în atâtea limbi. În prezent ea se traduce și tipărește în 16 limbi deosebite. Deci ea este hrana comună a familiei Domnului. Am putea noi fi fără de ea? Desigur nu; cu nici un preț! Este însă de o însemnătate mare, că acei frați, cari îi cunosc însemnătatea ei, să ție seama că sunt alții mai slabi cari nu o știu prețui, și pe aceștia să-i îndemne să o cîtească, iar dacă nu o au, să o aboneze. În deosebi aceasta este datoria bătrânilor.

La 1 Ianuarie abonamentul la T. de V. a fost urcat conform stărei de atunci, dar nu mult după aceea ne-am găsit că împrejurările au trecut peste socotelile noastre de atunci, și în timpul din urmă am trebuit să suferim oarecări pierderi, socotind în bani. Acuma iară trebuie să-i urcăm prețul, și anume:

Pe un an		Pe jumătate de an	
Pe hârtie albă	150 lei	Pe hârtie albă	75 lei
Pe hârtie de ziar	125 lei	Pe hârtie de ziar	65 lei
Pentru America		\$ 1.50	

Cauza acestei urcări la aproape îndoit, este deajuns dacă vă amintim un singur caz: Până acum plăteam pentru curentul electric 2490 lei pe lună, iar la 1 Iunie s'a urcat cu 100 de procente și acum plătim 4890 lei pe lună. Nu numai noi suntem atinși, ci toată lumea, și de aceea merge spre prăpastie. Dar noi să stăm pe Turn!

TURNUL DE VEGHERE ȘI VESTIREA PRESENTEI LUI CHRISTOS

VOL. VII

CLUJ

IUNIE 1923.

BROOKLYN

NO. 6.

PRIVILEGIILE ȘI DATORIILE BĂTRÂNILOR

„Luați aminte de voi înșivă și de toată turma în care spiritul sfânt va pus priveghători, ca să hrăniți biserica lui Dumnezeu, pe care și-a cumpărat-o prin însuși sângele său”. — Fapte 20:28 Trad. Engl.

Ă PRESUPUNE ca fapt sigur, că fiecare făptură nouă în Christos sincer dorește să aducă cel mai mare serviciu cu putință cauzei Regelui nostru. Nu rare ori să întâmplă însă, că cel mai bun serviciu nu să aduce, din cauza nepăsării sau lipsei de ași da unul seama de poziția ce ocupă în corpul lui Christos.

²Câte odată unul eugetă mai presus despre sine decât el ar trebui să eugēfe de fapt, pe când altul, are așa de slabă părere despre sine încât el aproape neglijează toate ocaziunile ce-i vin în cale de ași aduce serviciul său Domnului. Trebuie să încercăm a ne pune la punct în legătura noastră cu Domnul, și lucrarea ce el acum sevarșește. Sf. Pavel dorește să facă pe fiecare să-și deie seama despre sine și starea ce ocupă. „Căci, în puterea darului care mi este dat mie, zic oricui, care este între voi, să nu fie cu gând mai pe sus decât ceea ce trebuie să gândească, ci să gândească ca să fie întreg la minte; Dumnezeu a împărțit după măsură”. — Romani 12:3.

³Unul, care este întreg la minte nu se va gândi nici odată să fie îngâmfat, însemnat în ochii săi sau egoist; ci își va da seama că tot ce el are sau nădăjdueste să aibă, este un dar prețios dela Domnul. Dacă credința sa în Domnul și în întocmirea sa este tare, el va căuta să prețuească în modul cuvenit capacitățile sale și starea care el ocupă în corpul lui Christos. Credința înseamnă a cunoaște voia lui Dumnezeu, așa cum ea este arătată prin Cuvântul său și purtările lui cu noi, și atunci a să baza pe acel Cuvânt cu încredere și promisiunile ce le conține. Dacă știm că noi suntem făpturi noi în Christos, atunci noi ne vom baza cu încredere pe cuvântul Domnului adresat *nouilor făpturi*. Dacă din dovezile ce avem la mână, noi suntem convinși că Domnul Isus este prezent și și-a luat marea sa putere să domnească, și cunoaștem voia sa cu privire la noua creațiune, atunci noi am trebui să ne bazăm cu încredere pe cuvântul său cu privire la timpul acesta. Dacă suntem membrii în corpul lui Christos, putem ști cu siguranță că Domnul are pentru noi ceva ce noi trebuie să o facem acuma. O șocotală cu mintea întreagă asupra legăturii noastre cu Domnul ne va duce să întrebăm: Ce ar voi Domnul să facă fiind eu un membru al organizațiunii sale?

⁴Vor fi de aceia cari se vor judeca astfel: Eu sunt atât de neînsemnat și de mic, încât pentru mine în aranjamentul Domnului nu este nimic ce ași putea îndeplini. Altul poate va zice astfel: Eu sunt atât de însemnat, încât pot să supraveghiez întreg lucrul Domnului; și de fapt nu este nime altul atât de însemnat ca mine, nici nu poate să îndeplinească acest lucru cum îl îndeplinesc eu.

⁵Nici unul nici altul dintre aceștia nu gândește cu mintea întreagă, ci amândoi gândesc în două direcții greșite. Nu noi singuri ne așezăm în corpul lui Christos. „Dumnezeu a pus membrele pe fiecare dintre ele în corp, după cum a voit” (1 Corinteni 12:18). Nici un membru din corp nu ar putea spune: eu nu am nevoie de un alt membru. Nici unul nu poate spune: pentru mine nu este nimic de făcut. Gândul adevărat este acesta: Pentru că Tatăl meu m'a pus pe mine în corp, și mi-a dat o măsură de credință de al cunoaște și de a mă încrede în cuvântul său, atunci trebuie ca și pentru mine să fie ceva teren în care eu să-i aduc un serviciu înțelept; și pe acesta eu trebuie să-l fac și-l voi face cu bucurie — nu pentru că eu ași aduce vre un folos cine știe ce mare Domnului meu, ci numai pentru ami dovedi eu în felul acesta iubirea și supunerea față de el.

⁶Motivul ce îndeamnă pe fiecare membru la lucru pentru Domnul trebuie să fie iubire neegoistă pentru Domnul, corpul său și cauza sa; altfel serviciile nu-i vor fi plăcute, și nici nouă nu ne vor fi de vre-un folos. Însemnătatea relativă a membrilor din corp, nu are să fie judecată de noi; pentru că fiecare este însemnat, altecum Domnul nu l-ar fi pus în corp. Fiecare din corpul lui Christos este încredințat cu anumite interese ale împărăției Domnului. Pentru că interesele încredințate unuia sau altuia sunt deosebite, de aceea deosebit este și gradul de răspundere pentru fiecare. Fiecare să hotărască odată pentru totdeauna, că atât de sigur cum el face parte din corpul lui Christos, Domnul i-a încredințat lui sau ei o anumită parte a intereselor împărăției sale, și răsplata lui din urmă va fi după credincioșia ce a dovedit în păzirea acelor interese.

SUPRAVEGHETORI

Organizațiunea Domnului pe pământ este biserica sa, care este un corp compus din mulți

membre. Din aceste, unele au poziții de onoare iar altele de mai puțină onoare. Atât Sf. Pavel cât și Sf. Petru spune că bătrânii sunt supraveghetori în biserică. De sigur aceasta este o poziție de onoare, și acela care este onorat cu un astfel de serviciu, ar trebui să cugete sobru (cum-pătat) despre sine. Un supraveghetor este acela, care este pus să vegheze și să îndrumeze mișcarea unui corp sau organizațiuni, pentru ca afacerile acelei organizațiuni să fie duse la îndeplinire conform planului sau scopului dinainte anunțat. El servește în capacitatea de păzitor sau sfătuitor, exercitând o supraveghere a intereselor predate lui. Poziția sa înseamnă că el este de față în persoană, supraveghind cu de-a-proape luare aminte datoriile impuse asupra lui.

⁹De aceea, un bătrân este într'un înțeles administratorul sau tutorul afacerilor bisericeii; prin urmare el are răspundere mai mare, care nici decum n'ar trebui să-l facă cu capul pe sus; ci cugetând sobru despre poziția sa, el să fie foarte increzător și curajos în Domnul.

CUM DEVINE CINEVA SUPRAVEGHETOR

⁹Nici un frate nu să pune pe sine ca supraveghetor al adunării. Nici un frate nu poate să-și ia singur poziția de a îndruma afacerile bisericeii. De aceea, cum poate el mergând pe cale nepotrivită, să ajungă la conducerea bisericeii? Sf. Pavel răspunde: „Spiritul sfânt v'a făcut supraveghetori” (Fapte 20:28, *Diaglott*). De aceea, nu ar fi cu cale și potrivit, ca fiecare care este conceput de spiritul sfânt să-și preia singur poziția de bătrân și să îndeplinească datoriile acelei poziții? Într'adevăr nu. În aranjamentul Domnului toate sunt puse în ordine. Fiecare adunare este judecătorul propriilor ei interese sau afaceri. Devine deci datoria și privilegiul adunării să pună de învățători ai ei pe cine ea îi va alege, fiind călăuzită în alegerea acestora de îndrumările Scripturii. — 1 Timotei 3:1-7.

¹⁰Când o biserică sau adunare să întrunește și în mod sincer dorește și cere dela Domnul spiritul său sfânt, care să o îndrumeze în alegerea celor cari trebuie să-i fie servi, și atunci un anumit frate este pus înaintea adunării și asupra lui să ia un vot, iar fratele acela primind numărul cerut de voturi, el trebuie socotit ca și alesul Domnului; iar toți cari au spiritul Domnului, vor fi mulțumiți. Spiritul sfânt lucrând în felul acesta prin membrii Unsului îl constituie pe acel frate ca supraveghetor asupra acelei adunări.

DENUMIREA CANDIDAȚILOR

¹¹Cine are privilegiul de a numi sau de a pune înaintea adunării pe aceia cari au să fie votați? Privilegiul acesta al fiecărui membru din adunare, afară de conducătorul acelei alegeri. Fratele care ocupă scaunul de conducere are datoria de a păstra ordinea, luând în seamă numirile și puind-le înaintea adunării spre votare și apoi să anunțe rezultatul. Ar fi cu totul nepotrivit pentru un frate care conduce să facă o numire. Dacă însă adunarea îi cere sfa-

tul, el poate să și-l dea — adică dacă este sau nu potrivit un anumit frate. Dar a încerca ai dicta adunării cine ară și cine nu să-i fie servitorii, înseamnă stăpânire asupra moștenirii lui Dumnezeu, care este condamnată de Scripturi.

¹²Dacă copiii Domnului ar avea deplină credință și deplină încredere în el, și ar crede că el îi conduce, atunci niciodată n'ar recurge ei la alegeri dinainte, sau de a încerca să-l influențeze pe un frate sau soră să voteze sau nu pentru un anumit frate din adunare.

DATORIILE

¹³O parte a intereselor însemnate ale împărăției Domnului pe cari le-a încredințat el servitorilor săi, este supravegherea și îngrijirea turmei sale, viitorii membri și soți ai săi în împărăție. Asemenea interese sunt arătate de Domnul în parabola sa despre talanți și dinari. Când ziua socotelei va sosi, răsplata pe care o vor primi servitorii, va fi măsurată de credincioșia cu care ei vor fi căutat de aceste interese încredințate lor. În virtutea poziției în care este așezat și sub conducerea spiritului sfânt, bătrânul devine supraveghetorul afacerilor adunării sau bisericeii; iar cu aceasta să pune asupra lui o răspundere de supraveghere cu multă seriozitate, de a păzi, de a plănuși și de a îndruma mișcarea adunării, în scopul ca lucrul bisericeii să fie dus la îndeplinire conform programei dumnezeiești. Acuma bătrânul trebuie să-și deie seama că el este îmbrăcat cu răspunderea de a căuta după interesele Domnului și nu de interesele sale egoiste sau personale. Încercarea sa de a străluci înaintea oamenilor, ca el să fie laudat, nu este o parte din oficiul său; ci e datoria lui de a căuta să placă Domnului și de a hrăni turma Domnului. Turma nu este a bătrânului, ci a Domnului. Bătrânul nu face singur hrana din care are să se hrănească turma. Aceasta o face Domnul însuși. Este datoria unui bătrân de a arăta turmei lui Dumnezeu unde și cu ce să se hrănească; și să împărtășească aceasta hrană într'un mod bine regulat.

STUDIILE BEREANE

¹⁴Una din căile bine rânduite pe care Domnul a rânduit-o să împartă hrană turmei sale, este aceea a studiilor bereane. Sau că adunarea ca întreagă hotărăște anume câte studii va ținea în cursul săptămânei, sau însărcinează cu aceasta pe un comitet dintre bătrânii ei. În tot cazul devine datoria bătrânilor de a sfătui pe adunare de numărul și caracterul studiilor ce urmează să fie ținute.

¹⁵Când un frate a fost numit să conducă un studiu berean, cum trebuie să procedeze el? În sine, ce ar trebui să-și zică Domnul a pus asupra mea datoria de a conduce acest studiu. Acest serviciu este o parte a intereselor împărăției sale încredințate mie. Ași putea eu fi credincios Domnului când ași neglija se mă pregătesc bine și să conduc acest studiu?

¹⁶Felul acesta de a judeca ar fi cugetare cu mintea întreagă. Prin urmare datoria în aceste de

a se pregăti înainte de timpul adunării. Această pregătire nu va să zică a te pregăti pentru ținerea unei vorbiri la aceea adunare. Ci va să zică că el studiază bine lecțiunea sa, ca să fie în stare de a aduce pe scurt și deslușit (răspicat) punctele însemnate din aceea lecțiune la timpul potrivit, așa că altul să fie în stare să le cuprindă.

CUM TREBUE CONDUSĂ ADUNAREA

¹⁷Mare folos se trage dintr'un studiu bine condus. E o mare greșală pentru bătrâni de a face o predică la începutul studiului sau la ori care timp în cursul studiului unei astfel de adunări. El trebuie să țină seamă, că el este pus acolo să hrănească turma, pentru ca turma să crească; și una din căile cele mai bune pentru ei de a cuprinde și a prețui adevărul este atunci când au ocaziunea de ași spune părerile lor asupra întrebărilor. Fiecare din adunare ar trebui să aibă această ocaziune. Dacă un bătrân ocupă singur partea mai mare a timpului, atunci el tăgăduiește membrilor aceasta ocaziune de a să hrăni și a crește și prin această nimicește chiar scopul studiului. Noi propunem următoarea metodă ca fiind cea mai bună de a conduce un studiu:

¹⁸Serviciul să se deschidă cu o cântare, urmată de o rugăciune. Atunci conducătorul se aducă pe scurt punctele însemnate din ultimul studiu, așa că studiul de față să-și aibă legătura. El ar trebui să fie în stare a face aceasta într'un timp nu mai lung de trei minute. Atunci să citească prima întrebare și să invite pe membrii adunării să răspundă, dacă întrebarea este mai importantă, să fie invitați doi trei sau mai mulți să-și deie părerile lor. Atunci să zică: mai este careva care ar avea părere deosebită? Dacă este, rugăm să ni-o spuie. Dacă nu, atunci conducătorul să sumeze la oaltă răspunsurile la întrebare, care să nu-și ocupe mai mult decât o minută sau două din timp. Atunci conducătorul să invite pe careva din adunare, care poate ceti bine și cu auz, răspunsul sau explicația din cartea din care să face studiul. Aceasta explicație din carte să închidă discuția asupra acelei întrebări. Apoi conducătorul mai poate întreba: are cineva vreo întrebare care stă în directă legătură cu ceea pe care am discutat-o? Dacă în adunare se găsește careva cu asemenea întrebări, conducătorul să invite pe unul sau doi să-și deie părerile asupra întrebării puse și apoi să lase deschisă întrebarea pentru discuție generală, dacă întrebarea e importantă. Atunci conducătorul să invite pe acela care a pus întrebarea, să-și deie părerea; iar urmând lui, conducătorul să-și spună pe scurt părerea sa. Și atunci să se urmeze imediat la întrebarea următoare a studiului.

¹⁹Conducătorul n'ar trebui să îngăduie niciodată întrebări neînsemnate să fie aduse în legătură cu studiul. El ar trebui să țină strictă rânduială și să îngăduie să vorbească numai unei persoane odată și să nu îngăduie că o singură persoană să spuie toate răspunsurile

întrebări cari n'au legătură cu subiectul discutat, niciodată n'au să fie îngăduite. Întrebările trebuie mărginite la lecțiunea din mână, iar dacă să pune o întrebare neînsemnată sau ușoară, conducătorul să o sfârșească într'un fel frumos și în câteva cuvinte și să treacă la următorul punct al întrebării din studiu. De multe ori să pierde un timp prețios cu discuții nefolositoare asupra unor puncte de însemnătate mică. Niciodată să nu uităm însemnătatea rezultatelor practice; adevărat creșterea în cunoștință și fructele spiritului. În mod binevoitor și iubit, însă ferm (cu tărie) bătrânul trebuie să-și îndeplinească datoriile și se încurajeze adunarea la ajutor reciproc întru înțelegerea și păstrarea păcii și unirii în adunare.

²⁰Aceste sunt numai sugestțiuni, și nici de cum reguli arbitrare (după bunul plac). Iar dacă o așa rânduială este păstrată, rezultatele sunt din cele mai bune.

ADUNĂRILE DE RUGĂCIUNE ȘI MĂRTURISIRE

²¹Aceste adunări sunt în mod deosebit pentru edificarea spirituală a turmei. Bătrânul trebuie să fie prezent la adunare și exact la timp, iar serviciul să se deschidă cu o cântare și rugăciune. Dacă se crede de cuviință, mai mulți pot fi invitați să se roage la începutul adunării. Toate adunările au pentru mărturisire același text în fiecare săptămână. Prin urmare conducătorul ar trebui să citească textul sau să invite pe un altul, și apoi să-i facă un mic comentariu cam de mărimea celor ce apar în Turnul de Veghere.¹⁾ Acest comentariu niciodată să nu treacă peste cinci minute. Dacă conducătorul ocupă un timp mai lung, el tăgăduiește membrilor adunării privilegiul de ași îndeplini partea lor. „Prin iubire servind unu altuia.“ Dacă într'o adunare se află până la treizeci de persoane (presupunând că fiecare din aceștia dorește se mărturisească), iar conducătorul ocupă singur o bună parte din timp, mulți rămân fără ocaziune și astfel li se tăgăduiește un drept cuvenit. Conducătorul ar trebui ca să îndemne pe frați să se silească ași da mărturisirile lor pe linia textului din săptămâna aceea, și cu înțelesul acelui text, iar fiecare să fie scurt și la punct, așa că tuturor să li se deie ocaziunea de a participa.

²²Pentru a crește în asemănarea Domnului, noi trebuie să ne hrănim cu cuvântul său. De aceea este important, ca mărturisirile noastre să fie după cugetul exprimat în text. Mărturisirile cu privire la năcazuri și alte tulburări, cum și experiențele neînsemnate, nu sunt deloc folositoare. Unii bătrâni așa cred, că ei trebuie să facă un mic comentariu la sfârșitul fiecărei mărturisiri. Noi credem că aceasta nu este de trebuință și nu servește interesele mai bune ale adunării. Se înțelege noi nu putem stabili o

1) Turnul de Veghere englez conține pentru fiecare săptămână un vers din Scriptură, cărui text și o mică explicație, cam de o jumătate de oră, iar textul acesta servește tuturor claselor cu basă la mărturisire, ce are loc odată pe săptămână, care să face uniform rezultatul. Miercuri seara, Vers. 10, 12 din acest număr. — V. R.

regulă fixă ci numai dăm aci câteva sfaturi. Să avem noi în minte totdeauna, că aceste adunări sunt mai ales pentru a hrăni turma lui Dumnezeu, ca cei slabi să crească și să se întărească iar cei tari să devie și mai tari. Deaceia datoria bătrânului este de a îndrepta cugetele adunării înspre hrana pregătită din cuvântul lui Dumnezeu.

NEGLIJAREA ADUNĂRILOR

²³Să presupunem că un bătrân a fost numit să conducă cutare adunare, iar el neglijează să vie la adunare și totodată neglijează să-și caute în loc pe altul care să servească în locul său. Este aceasta purtare scuizabilă? Să vedem. Fiecare bătrân așezat într-o astfel de poziție să-și răspundă la aceasta întrebare prin punându-și sieși o altă întrebare, astfel: „Pot eu să privesc pe Domnul meu în față și să-i zic: Iubite Doamne, tu mi-ai încredințat mie anumite interese ale împărăției tale și pe mine mai denumit să conduc această adunare și prin aceea să hrănesc turma ta. Dar eu eram obosit și nu mă simțeam atras să merg la adunare; și de fapt am fost așa de înghițit de alte afaceri încât nici nu am avut timpul să-mi caut un înlocuitor. Eu am pus ca sigur, că turma o să se îngrijească de mine.“ Crezi tu că Domnul îi va zice: „Bine serv bun și credincios?“ Sau că îi va zice altceva: „Oh tu serv lenș și nepăsător, dacă tu socotești atât de ușoratic răspunderea ce am pus asupra ta, de ami hrăni turma, tu cel puțin trebuia să-mi fi făcut aceasta de cunoscut ca eu să mă pot îngriji de un altul care va avea timpul necesar să ia seamă de turma mea.“

²⁴Nici chiar un om de afaceri pământene nu ar scuza pe servul său care neglijează datoriile impuse asupra lui. Putem noi aștepta ca Domnul să aprobe pe servii săi cari nu iau la inimă interesele turmei sale și să caute cu credincioșie de acele interese? Cugetând cu mintea întreagă, conducătorii ar trebui să-și zică: Domnul meu m'a pus la datoria aceasta. Eu nu pot să o neglijez. Iubirea mea pentru turma sa mă constrânge să fac totul ce pot pentru ea.

PREA MULTĂ PREDICARE

²⁵Câteodată bătrânului îi vine ispita de a devota tot timpul său numai la predici în adunare sau în public, spre înlăturarea studiului. Rezultatul este, că adunarea nu prosperează. Nimic nu ajută mai mult unei adunări să crească decât când dai fiecăruia să facă ceva. Deaceia fiecare din noi să se pună pe lucru dacă dorim a ne ajuta unul pe altul să creștem. O anumită măsură de predică este foarte potrivită și aprobată de Domnul; dar când aceasta se face pe socoteala sau abaterei dela studii, interesele turmei nu sînt cuvenit îngrijite. Putem oameni pot sta și să asculte un ceas întreg pe vorbitor și să-l urmeze în toate punctele sale, dar dacă o persoană să găsească în o adunare de studii și așteaptă în fiecare mo-

ment să fie invitat să-și deie răspunsul, el este pe pază în orice moment, veghiază și este gata totdeauna să ia parte, și prin urmare urmărește de aproape fiecare punct, fiecare cuget exprimat. Și din aceasta el, cum și adunarea, câștigă mult. Experiența a dovedit că adunările cari au mai multe studii, înaintează mai bine.

A SERVI ALTOR ADUNĂRI

²⁶Prima datorie a unui bătrân este de a servi adunării la care el este ales ca bătrân, și peste care spiritul sfânt l'a făcut astfel supraveghetor. Domnul a pus asupra lui însărcinarea, și deci răspunderea, de a căuta de interesele acelei adunări particulare. Prima lui datorie este de a vedea că turma este bine îngrijită și căutată. Noi credem că dacă un bătrân ar aprecia aceasta cum se cuvine, și și-ar da seama de răspunderea sa față de Domnul, el ar fi mai puțin gata să primească chemarea dela o altă adunare de ai predica, până mai întâiu el nu este pe deplin conștient și asigurat că cineva altul va fi care să servească adunării la care el este ales. Este nepotrivit unui bătrân să primească chemarea dela o altă adunare când timpul său este cuprins cu adunarea la care este ales. El ar trebui să știe, că prima lui datorie este de a vedea de interesele spirituale ale adunării la care este ales.

²⁷Datoria unui bătrân nu se mărginește numai la a ținea predici, a conduce studii, adunări de mărturisire, etc. Domnul a dovedit aprobarea sa de a să predica evanghelia prin tipărituri, și a pus vestea tipărită în mânele poporului său cu care să meargă dela ușă la ușă. Ca supraveghetor și sfătuitor al turmei Domnului, o parte din datoria și privilegiul unui bătrân este de a fi cel dintăiu în acest lucru. Un bun conducător, niciodată, nu îndeamnă pe alții să facă ceva ce însuși nu ar face-o. El ar trebui să fie pildă turmei, să meargă înaintea ei, după cum și Păstorul Bun merge înaintea oilor Sale, și ia parte în lucrul la care alții sînt îndemnați să-l facă. El ar trebui să meargă cu alții din adunare și să le dovedească marele privilegiu de serviciu prin ducerea vestei adevărului acasă la popor. El ar trebui să-și facă un obicei al datoriei sale să ia parte la toate adunările, afară numai în cazuri cari absolut nu se pot înlătura, și acolo să încurajeze pe toți ceilalți din turmă ca să ia parte la careva serviciu.

SERVICIUL

²⁸Creșterea și dezvoltarea turmei depinde în mare măsură de *silință*. (2 Petru 1:10) Apostolul spune că fiecare are nevoie de aceasta silință. (Evrei 6:11) Silința aceasta să aplică la îndeplinirea serviciului nostru înțelept, adus Domnului în interesul cauzei sale. Deaceia cuvenita supraveghere a turmei lui Dumnezeu înseamnă că bătrânul ca un supraveghetor va studia și va planui cum se fină pe fiecare

membrii al turmei bineocupat în serviciul Domnului. Fiecăruia să se deie, și apoi să fie încurajat să facă ceva; iar mintea membrilor va fi astfel fixată asupra Cuvântului Domnului și o însemnată creștere se va observa curând.

²⁹Ar fi cu totul greșit a discura pe diaconi, și bătrânii ar trebui totdeauna să-i încurajeze în serviciul lor; și în vreme ce diaconii n'au să participeze cu drept de vorbire la adunările bătrânilor, ei să fie invitați a lua parte la aceste adunări ca ascultători și observatori, ca astfel și ei să învețe și cu timpul să fie avansați în serviciu. Să nu fie ținuți înapoi pentru că, din întâmplare, ei sunt tineri; ei să ne aducem aminte că Timotei era foarte tânăr când Domnul l-a așezat în serviciul său. Este o deosebită parte din datoria bătrânilor de a vedea că fiecare din adunare are ceva de făcut și o face spre mărirea Domnului.

SFĂTUIREA

³⁰Când într-o adunare sunt mai mulți bătrâni, aceștia ar trebui să aibă întruniri de bătrâni cât mai adese pentru a se sfătui despre bunul mers spiritual al adunării și să se studieze și rânduiască căi și metode pentru înaintarea intereselor spirituale ale adunării. Bătrânii, amintindu-și că spiritul sfânt i-a încredințat să fie supraveghetori ai turmei, bine trebuie să știe că Domnul, prin mijlocirea spiritului său, îi va îndruma pe calea pe care ei trebuie să meargă întru căutarea binelui spiritual al turmei — dacă ei își dau silința întru căutarea de a cunoaște acea voie și calea Sa. — Proverbe 3 : 5, 6.

³¹Pentru bătrâni a se sfătui împreună nu numai este un bine, dar este de o neapărată trebuință pentru pacea și înaintarea adunării. Când fiecare bătrân din o adunare are spiritul Domnului și să silește să desvolte fructele și harul spiritului și să ajute pe alții să facă tot așa, el va fi în stare să vadă ochiu la ochiu cu alții de un asemenea spirit; iar sfătuirea cuvenită a afacerilor bisericești, făcându-se mai întâi între bătrâni, ei vor putea să se prezinte cu aceste afaceri înaintea adunării în unire și astfel de multe neplăceri vor fi scutiți atât ei cât și turma. Unde se păzește spiritul Domnului, acolo este pace. Este aproape ca sigur, că unde bătrânii sunt uniți în spirit și fapte și mișcați de spiritul sfânt, nu se vor ivi niciodată neplăceri serioase în adunare.

³²Prin urmare o importantă datorie a bătrânilor este silința lor de a lucra pentru pacea adunării. În privința aceasta ei ar trebui să fie pilde ale turmei.

PROBĂ DE IUBIRE

³³Poziția de bătrân nu este așa ușor de ocupat și de a o ocupa în modul cuvenit, pentru că adversarul a pus multe ispite în calea servitorilor Domnului. Toți membrii unei adunări

ar trebui să aibă cuvenitul respect pentru bătrânii lor, și să se roage pentru ei, să-i încurajeze, și să le ajute; și unde bătrânii își dau silința să fie un exemplu al turmei, aceasta e de obicei urmarea. Niciodată n'ar trebui o adunare să-i ajute adversarului să desvolte ambițiunea într'un bătrân; pentru că ambițiunea rareori nu duce la mândrie, iar mândria este o urăciune înaintea Domnului. Câteodată câte un bătrân este ispitit așa devota tot timpul și energia sa predicărilor publice, și aceasta spre neglijarea binelui spiritual al turmei lui Dumnezeu. Aceasta poate să conducă la o dorință ambițioasă de a primi lauda oamenilor; și de aceea lauda oamenilor să caută. Aceasta aplecare trebuie cu îngrijire vegheată, și fiecare membru al turmei ar trebui să-i ajute fratelui său a se păzi în privința aceasta.

³⁴Sunt și încă alte lucruri pământești cari tind să întoarcă pe bătrân dela adevăratele sale datorii ca un supraveghetor al turmei Domnului, și de aceea, adevărata sa iubire pentru Domnul este sub probă. Nu se spune aceasta în ton criticizator, ci mai mult ca o sugestie și sfat, pentru a ajuta unora să se păzească de aceste curse ale adversarului.

³⁵Era un timp când Sf. Petru cugeta mai mult despre aprobarea lumii decât de datoria sa față de Domnul, și care a avut urmarea de a lăgădui. Mai târziu el s'a căit. După învierea sa, în mod gentil Domnul l'a mustrat prin întrebându-l: „Petre, mă iubești pe mine mai mult decât aceștia?” și Petru i-a răspuns: „Așa este Doamne, tu știi că te iubesc.” Iar Domnul i-a zis: „Paște melușei mele.” Pentru a doua oră Domnul i-a pus aceeași întrebare, iar Petru i-a dat același răspuns; și Domnul iarăși i-a zis: „Paște oile mele.” A treia oră Isus l-a întrebat: „Mă iubești?” la care Petru i-a răspuns: Doamne, tu știi tot, tu cunoști că te iubesc.” Și Isus i-a zis: „Paște turmele mele.” — Ioan 21 : 15—17.

³⁶Prin urmare, prin cuvintele aceste să dovedește pe deplin, că hrânirea turmei Domnului sau nepăsarea aceștia, este o adevărată probă a iubirii și devotării noastre Domnului. Sumând vorbirea dintre Domnul și Petru, și spusă cu alte cuvinte, Domnul i-a zis: „Petre, tu zici că mă iubești. Dovada acelei iubiri se va arăta prin aceea că tu vei ține poruncile mele. Porunca mea este aceea ca tu să iubești pe oile mele, și aceea iubire către oi tu o vei dovedi prin felul cum îți vei da silința întru ale hrâni. Unele dintre ele sunt tinere și slabe. Ele au nevoie de grijă deosebită. Ele sunt membre ale turmei mele, și eu le iubesc; și dacă tu în adevăr ai aceea iubire care e caracteristică tuturor din casa Tatălui meu, atunci tu vei dori să hrănești turma mea.”

³⁷Sf. Petru n'a uitat niciodată această lecțiune; și mai târziu, scriind sub inspirațiunea spiritului sfânt, el îndeamnă pe frații săi să hrănească turma lui Dumnezeu și să o supravegheze de bună voie, îndemnând numai de iubire înăstă. — Petru 5 : 2.

²⁸Cu o altă ocaziune Isus a zis: „Dacă mă iubiți pe mine, veți păzi poruncile mele”. (Ioan 14:15) Una din acestea porunci pusă în mod deosebit asupra bătrânilor este, prin urmare, de a hrăni turma Domnului; deci noi arătăm iubirea noastră pentru Domnul în măsura votățiunii ce depunem întru a căuta de interesele spirituale și binele turmei sale, frații noștri. Domnul dă acest privilegiu bătrânilor pentru binele lor deosebit. El pune în mânele lor interesele sale ca ei să aibă ocaziunea de ași arăta devotamentul și dragostea lor față de dânsul.

FERICITUL PRIVILEGIU

³⁰Câteodată un băiat, care mai târziu devine creștin, este crescut la țară unde să cresc oile. Este o datorie a sa de a hrăni oile Tatălui său și de a se îngriji de ele. Câteodată să întâmplă, că într-o zi friguroasă și de furtună un melușel s'a rătăcit din turmă și este găsit departe și suferind. Băiatul îndată judecă astfel: „Acesta este melușelul tatălui meu, și eu trebuie să mă grăbesc să-l aduc din frig și ploaie, să-l încălzesc și să-l hrănesc, și apoi să-l duc în turmă”. Băiatul are plăcere în a face aceasta pentru că el învățase al iubi pe miel pentru că el iubește pe tatăl său și dorește ca să-i placă, cărui aparține turma. El socotește poziția sa de păzitor al oilor una fericită, și-și dă toată silința să o îndeplinească credincios, ca el să primească aprobarea tatălui său și totodată să facă un bine turmei.

⁴⁰Biserica este turma lui Dumnezeu, Tatăl nostru cerește. Primul Păstor este Domnul Isus, dară hrănirea turmei sale este o mare parte a intereselor împărăției sale. Bătrânilor, el le zice: „Voi sunteți supraveghetorii turmei mele. Căutați bine de melușelii mei; hrăniți turma mea. Eu îmi încredințez acest interes vouă. Veți vedea pe unul dintre acestia discorajat, afară în ploaie, în frig și iubirea lui răcind. Este privilegiul vostru de a alerga la acela unul, de al încuraja, de al mângăia, de ai încălzi inima sa, al hrăni, și de al întoarce iarăși în turmă. Iubirea voastră pentru mine se va arăta prin credincioșia voastră pentru îndeplinirea acestei datorii”.

⁴¹Câteodată ni se dă să vedem cum frații tineri să străduiesc să crească în cunoștința de Domnul și fructele spiritului sfânt, și având dorință de a fi înaintați, că ei să poată servi mai bine și în mod direct interesele Domnului. Nu este necuviincios pentru ei de a avea aceasta dorință. Sf. Pavel zice: „Credincios este cuvântul, că dacă dorește cinava episcopie 1), bun lucru poartă” (1 Timotei 3:1). A discoraja pe un frate tiner care să străduiește spre înaintare este un lucru foarte rău. Ar arăta o lipsă de iubire pentru Domnul și turma sa. Din contra, să cere bătrânilor ca să-i încurajeze și să le fie un exemplu vrednic de imitat.

⁴²Ce fericit privilegiu are un bătrân de a

supraveghea interesele spirituale și prosperitatea turmei Domnului! Ce poate aduce inimei mai mare bucurie decât aceea de a ști că el este călăuzit de Domnul pentru servirea turmei sale! Și când fapta este totdeauna mișcată de iubire, bătrânul crește tot mai mult în asemănarea Domnului. El iubește turma mai mult; și iubitele oi îl iubesc pe el mai mult, tocmai după cum ar și trebui să facă. Isus îl iubește mai mult pentru credincioșia sa. Tatăl cerește îl iubește mai mult, pentru că el își arată iubirea sa pentru turma Tatălui. Fericit este privilegiul aceluia care este însărcinat să hrănească turma Domnului.

RĂSPALATA CREDINCIOȘIEI

⁴³Ceea ce îi place Domnului este o iubire și credincioasă devotațiune pentru interesele împărăției sale. Cel mai de seamă interes al împărăției este îngrijirea acelor cari vor compune clasa împărăției. O bună parte a intereselor împărăției s'a încredințat bătrânilor, pentru că ei sunt supraveghetorii turmei. În îndeplinirea datoriei sale de presbiter sau bătrân, Sf. Petru cu toată sinceritatea doriă să ajute fraților de a aprecia cum se cuvine privilegiul lor. Și deci i-a îndemnat zicând: „Frații mei presbiteri sau bătrâni, hrăniți turma ceea dintre voi. Fratele Pavel v'a spus cum spiritul sfânt v'a făcut să fiți supraveghetori ai turmei lui Dumnezeu. Îndepliniți dar supraveghearea această cu bună voință și nu ca constrânsi, pentru că aceasta nu este potrivit cu voia lui Dumnezeu. Și aceasta să nu o faceți pentru câștig material, nici pentru a fi lăudați de oameni; faceți-o cu bucurie, mișcați totdeauna de aceea iubire neegoistă care este caracteristică casei lui Dumnezeu. Nu stăpăniți peste turma lui Dumnezeu, pentru că aceasta ar însemna că arătați un spirit greșit; ci fiți exemple ale turmei în cuvânt, în faptă, în serviciu, în devotațiune și iubire; iar când se va arăta Prim-Păstorul, voi veți primi o coroană a mării care nu piere. Nu căutați după cinstea oamenilor, ci așteptați-l pe Domnul, el se va deie onoarea care va fi eternă.”

⁴⁴Prim-Păstorul trage acum socoteala cu servii săi, interesându-se de aproape de felul cum ei caută de interesele împărăției sale. De aceea, fraților bătrâni, să ne examinăm pe noi înșine pentru a ne asigura dacă noi hrănim turma Domnului credincios și mișcați cu totul numai de iubire. Dacă cumva ne găsim în privința aceasta scurți, și suntem aplecați spre discorajare și de a pierde încrederea în Domnul, să ne aducem aminte, că aceste lucruri Domnul ni le aduce spre atențiune pentru a ne da ocaziunea să facem mai bine; și atunci să hotărâm a deveni îndată mai diligenți, mai silitori, cu mai mare grijă și de acum înainte cu mai mare credincioșie pentru îndeplinirea acestor datorii. Domnul să ne ajute să putem îndeplini cu credincioșie aceste datorii și privilegiu dumnezeesc, ca să putem zice și noi fără sfială la sfârșitul căii noastre: „Făcut-am, precum mi-ai ordonat”.

1) În Biblia greacă cuvântul „episcop” este bătrân.

Și ca bătrânul, Sf. Pavel: „Luptă bună m'am luptat, drumul l-am făcut, credința am păzit; în sfârșit îmi este păstrată a îndreptăririi cunună, pe care mi-o va da în ziua aceea Domnul, dreptul Judecător, dar nu numai mie, ci și tuturor care au iubit arătarea lui.“ — Ezekiel 9:11; 2 Timotei 3:7, 8.

46 Organizațiunea lui Dumnezeu pe pământ este mică la număr, dar puternică în Domnul și în puterea atotputerniciei lui. Oștirea lui Satan să lasă lupește asupra ei. Dar dacă ei, în spiritul Domnului, stau uniți, ei sunt un zid de netrecut contra oricăror dușmani. Deaceia, toți bătrânii și toți membrii turmei lui Dumnezeu, să fie constrânși din ce în ce tot mai mult în legăturile cerești în iubirea familiei cerești, trăind împreună în pace și sfințenie și punând orice silință de a căuta numai de interesele Regelui nostru. Făcând aceasta, noi vom intra chiar acum în bucuria Domnului nostru, fiți veseli în prezența sa și nu peste mult vom primi răsplata deplină care va fi a noastră pe vecie.

INTREBĂRI PENTRU STUDIUL BEREAN LA ARTICOLUL PREMĂRGĂTOR

Ce ne va ajuta nouă să aducem un serviciu real și practic Domnului nostru? § 1, 2.

Crezând că Domnul este prezent, care trebuie să fie starea credinței? § 3.

Fiind în Corpul lui Christos, ce cuget trebuie să purtăm noi în minte? § 4, 5.

De când interesele împărăției sunt puse în mânele noastre, ce trebuie să fie motivele mișcătoare în activitatea noastră? 6.

Ce sunt datorințele unui bătrân și care trebuie să fie conducerea unui bătrân? § 7, 8.

Se aleg bătrânii ei înșiși? Dacă nu, pentru ce nu? § 9, 10.

Cine votează? Ce sunt datorile unui conducător de alegere? § 11.

Ce însemnează alegerea înainte de vreme și se cuvine să se facă aceasta? § 12.

Care este unul din cele mai însemnate interese ale împărăției și cum să descarcă cineva de această obligațiune? § 13.

Care este metoda mai bună pentru a împărți hrana la turmă? § 14.

Cum și prin ce mijloace poate un bătrân servi mai bine interesele unei adunări? § 15, 16.

Prosperează turma dacă bătrânul rumăgă singur toată hrana împărțită? § 17.

Arată o cale bine rânduită de a conduce un studiu? § 18.

Este cu cale pentru cineva să redeschidă o întrebare după ce conducătorul a sumat-o și a terminat-o, pentru a trece la următoarea întrebare din studiu? § 18.

Cine hotărăște dacă o întrebare este neînsemnată sau neavând nici o legătură cu studiul? Să așteaptă dela adunare să ajute conducătorului să păstreze pace și uniune în adunare? § 19, 20.

Care e metoda cea mai bună de a conduce adunările de rugăciune și mărturisire? § 21.

Care este scopul textului săptămânal? § 22.

Este bătrânul scuizabil pentru că neglijează să ia parte la studiul la care este denumit să-l conducă sau să-și rânduască înlocuitor? § 23, 24.

Care adunări prosperează mai bine? Arată flozofia acestei lucrări. § 25.

Care este prima datorie a bătrânului? Când poate el servi altor adunări? 26.

Ce datorie mai are bătrânul și cum poate să fie el exemplu turmei? § 27.

Ce lucruri sunt trebuincioase pentru o creștere spirituală? 28.

Cum pot fi încurajați diaconii și de cine? § 29.

Este folositor pentru bătrâni să țină adunări de sfătuire între ei? § 30-32.

De ce trebuie să se facă rugăciuni pentru bătrâni și să fie încurajați? Cum pot ei fi scutuți de adversar? § 33.

Cum pot fi bătrânii (și toți membrii adunării) să fie păstrați de iubirea Domnului? § 34-38.

Care este plăcerea băiatului care află un miel rătăcit de turmă? § 39.

Ce putem noi învăța din aceasta? Și cum se aplică? § 40.

Ce beneficii sporesc activitatea fraților tineri? § 41.

Dacă toți frații ar fi înaintați ca să fie bătrâni ar putea aceasta să fie un motiv de bucurie pentru bătrâni? § 42.

Bazat pe iubire, ce fu îndemnarea Sf. Petru și pentru ce? § 43.

Ce trebuie să facem dacă ne găsim scurți în a servi interesele împărăției? § 44.

Ce cauze sunt pentru o uniune în mișcare, umăr la umăr a poporului lui Dumnezeu, cu deosebire la timpul acesta? § 45.

Watch Tower, 1 Iunie 1923.

FICA REGELUI, MIREASA, SOȚIA MIELULUI

„Inșăși măreție este Fata Regelui în camera sa, țesătură de aur este vestmântul ei.
In vestminte pestrițe ea se aduce la Rege.“ — Psalm 45:14, 15.

ASAGIUL de mai sus, în mod poetic și pictoresc ne atrage atenția la una din acele figuri frumoase, prin care se înfățișează în Scripturi legătura strânsă și scumpă dintre Christos și Biserica Sa aleasă. Fiecă icoana este a Capitanului și Soldaților săi, a Pastorului și Oilor Sale, a Stăpânului și a Slugilor sale, a Capului și membrilor sale sau reprezintă pe Miră și Mireasă, fiecare ilustrează legătura scumpă dintre Domnul nostru și Biserica Sa, și fiecare își are partea ei însemnată.

Dar desigur, nici una din aceste nu este atât de însemnată și frumoasă ca aceea care o examinăm acum — Domnul nostru Fiul Regelui, înălțat la cer la dreapta Tatălui pe tron, și Bi-

serica în glorie, Regina și comoștenitoarea Sa în Impărăția Milenială ce va fi stabilită în curând.

Examinarea acestor icoane ale lucrurilor cerești, are de scop să ridice gândurile „noui creațiuni“ a fiilor spirituali ai lui Dumnezeu, dela cele pământestii și sensuale spre cele eterne, pe cari ochiul nu le-a văzut, și nici în urechi n'au intrat, și nici la inima omului n'au pătruns, lucrurile ce le păstrează Dumnezeu pentru aceia care-l iubesc mai presus de orice. — 1 Corințeni 2:9.

Versurile contextului din Psalm descriu măreția Mirelui ceresc — care în timpul vieții lui de pe pământ era mai frumos decât toți fiș oamenilor; că harul dumnezeesc se revărsa de pe buzele lui și că Tatăl din cauza credincioșiei lui

l-a binecuvântat și înălțat foarte sus. Apoi ni se vorbește despre inaugurarea Impărăției sale mileniale la a doua Sa venire, când ca Unul Atotputernic va veni în mărire și strălucire biruind pe Satana, păcatul și moartea.

Suntem asigurați că va domni fericirea și adevărul, iar pe pământ va stăpâni îndurarea și dreptatea, deși aceste vor veni numai în urma unui mare timp de tulburări. Săgețile Adevărului Său sunt înfățișate ca străpungând în inimă pe toți dușmanii săi, totașa precum cuvintele Apostolului din ziua Cincizecimiei au străpuns pe ascultătorii săi și i-a lovit la inimă și i-a făcut să strige: „Ce să facem bărbați frați”. Așa vor cădea oamenii înaintea împărăției Dreptății ce se ridică. Toți genuchii vor trebui să se plece și toate limbile să mărturisească de mărirea acestei împărății. Toți aceia cari nu vor voi să facă aceasta, în împrejurările favorabile ce vor predomina, vor fi „nimiciți cu desăvârșire din mijlocul poporului”. (Fapte 3:23) Atunci toți vor mărturisi: „Tronul Tău Dumnezeu, stă în etern și perpetu; sceptrul Impărăției Tale, sceptrul dreptății este. Deaceea, unsu-te-a Dumnezeu, Dumnezeul Tău, cu oleul bucuriei mai mult decât pe soții Tăi”.

„REGINA ȘI AURUL DE OFIR”

Zugrăvirea aceasta se referă la viitor. Acum Biserica nu este Regină, nici Mireasă, nu este în haina glorioasă; ea este numai o „fecioară logodită” — invitată să devie Mireasa Melului. Acuma ea este încă în corpul ei de umilintă, sau „corpul smereniei”. Dar ea va fi schimbată prin prima Înviere, și apoi va fi „Corpul mării”, Mireasă preamărită. (Filipeni 3:21) Acuma ea este o tovarășie compusă din fecioare înțelepte și neînțelepte, și multe amestecături „străine”, cari nu sunt fecioare de loc. Timpul încercării încă nu s'a sfârșit. Încă nu este bine hotărât cine, prin credința sa, își va face sigura chemarea și alegerea sa pentru un loc din clasa Miresei, și cine vor fi fecioarele, însoțitoarele ei, cari li vor urma ei — despre care se vorbește în versul 14.

Noi nu ne mirăm că unii nu pot și nu vor să creadă că s'a prevăzut o astfel de oînste pentru Biserica „aleasă”. Este aproape ceva prea mare ca să fie crezut, este ceea ce Apostolul o numește „înalta noastră chemare” și „chemarea noastră cerească”, și este pentru noi o invitație de a ieși nu numai din păcat, ci și din rândul ființelor pământești, și a fi înălțați mai presus de îngeri, puteri, domnii, stăpâniri, fie din veacul acesta sau cel viitor — tocmai la natura divină. Aceasta este un „ceva” mare, și mintea omenească, cum și starea noastră joasă, caută să argumenteze în contra acestei înalte invitații. Dar avem cuvintele Apostolului și ce alta putem noi să facem cu ele? El ne spune că Dumnezeu ne a „dăruit făgăduinți, prețioase și mari”, și prin acestea să ne facem „partași ai unui Dumnezeu”. (2 Petru 1:4) Se cuvine ca poporul Domnului să primească aceste mărele lucruri

cu aceea simplitate despre care Scripturile ne vorbesc că este înfățișată foarte bine printr'un „copil mic” — „neîndoindu-ne în nimic”. Zice Sf. Pavel: „Acel ce ne-a dat nouă de bună voce pe Christos, nu ne va da oare toate împreună cu dânsul?”.

Sf. Ioan întărește aceea părere, când zice: „Iubiților, acuma știm că suntem fii ai lui Dumnezeu (chiar în starea noastră nedesăvârșită), dar încă nu s'a arătat ce vom fi (cât de glorioși); dar știm că atunci când se va arăta, vom fi asemenea lui, pentrucă-l vom vedea așa după cum este”. (1 Ioan 3:2) A fi cu dânsul, a fi partaș, la mărirea sa, a fi asemenea Lui, care este icoana Tatălui, este ideea cea mai înaltă ce o putem avea despre lucrurile glorioase pe cari le păstrează Dumnezeu pentru aceia care-l iubesc suprem.

Priviți iarăși la Regină și podoaba ei glorioasă. Observați vestmântul curat, nepătat și alb, ce înfățișează curătenie și dreptate. Aduceți-vă aminte că ea a făcut odată parte din lume, membrele ei au fost „fii ai mâniei, în-tocmai ca și ceilalți. Țineți seamă de faptul că, prin credință, ea a primit meritul jertrei Mântuitorului și astfel ea s'a acoperit în mod figurativ cu haina dreptății Lui, pe care lumea n'o vede, dar la care privește Tatăl ceresc. Țineți seamă că din cauza acestei haine care-i ascunde defectele ei naturale, i s'a permis să se consacreză și să devină fecioară logodnică a Mântuitorului Uns, și mai târziu comostenitoarea lui la împărăție. Cât de minunate sunt aceste trepte de îndurare! Privind puțin în viitor noi o vedem pe dânsa îmbrăcată, nu în haina dreptății atribuită (socotită) ci în haina dreptății proprii (actuală). Cea atribuită avea să o poarte până la schimbarea ei din ființa smerită, nedesăvârșită pământească în una spirituală, la prima Înviere. Atunci ea devenind desăvârșită, haina ei e să devie actuală. În corpul spiritual ea devine dreaptă, fără pată, fără păcat, o tovarășă potrivită și comostenitoare pentru marele Rege al Gloriei.

Dar priviți mai aproape. Observați că haina din „în” fin este frumos brodată — „este o țesătură pestriță”, delicată. Aceasta încă trebuie să aibă o însemnătate. Figurile brodate înfățișează grațiile Spiritului — blândeța, gentileța, răbdarea, suferința îndelungată, bînătatea frățească, dragostea. A, desigur, Regina este într-adevăr „măreție” pe dinlăuntru și dinafară. Puterea Domnului cu concursul ei, va desăvârși aceasta minunată țesătură. Ea este opera lui, dar nu fără voia și colaborarea ei. Activitatea Domnului asupra ei se va arăta prin Cuvântul și Spiritul Său, și în măsura ce ea se va ținea de acestea va fi schimbată dela mărire la mărire, iar la schimbarea din urmă, ea va experimenta o preamărire desăvârșită.

Noi am amintit că există o deosebire între haina atribuită ce o poartă acuma logodnică și aceea pe care o va purta ea când va fi schimbată — că haina de acuma este haina atribuită a lui

Christos care acopere păcatele ei, și că cea glorioasă din viitor va fi o haină proprie, actuală a dreptății, „dreptatea sfinților”. Observăm că pe amândouă se află niște brodări. Haina care ne este acuma atribuită e întipărită cu semnele și experiențele delicate pe cari Domnul le întipărește, și pe cari ne asigură că vor fi folosite nouă, cari sunt spre plăcerea lui și vor fi necesare gloriei noastre viitoare.

Aprecierea chemării noastre înalte, credința noastră în ea, și dragostea noastră pentru Mirele cerească și dorința de ai plăcea Lui, ne îndeamnă să folosim orice oră, orice moment posibil pentru a lucra la glorioasele brodării ce sunt întipărite pe haina noastră. Orice împunsătură trebuie făcută cu îngrijire și osteneală. Fiecare parte a sclițării trebuie studiată cu îngrijire. Haina însăși trebuie ținută curată, nepătată. Cine este în stare să facă aceste lucruri? Desigur numai aceia cari într'adevăr sunt logodiți cu Regele cerească și care-l iubesc din toată inima lor, și cari cu credință și răbdare așteaptă a doua venire a Sa, care a fost promisă, pentru a lua Mireasa la Sine și pentru a așeza Impărăția Sa pentru binecuvântarea și ridicarea lumii.

ADAUGAȚI LA CREDINȚĂ

Sf. Pavel vorbește despre această operă a brodării și de adaugerea unei cusături la alta pentru a o desvolta, zicând: „Suferința pricepe stăruință, iar stăruința încercare și încercarea nădejde: iar nădejdea nu dă de rușine, pentru că iubirea lui Dumnezeu este turnată în inimile noastre prin spirit sfânt care ne fu dat nouă.” (Rom. 5:3-5) Sf. Petru zice: „Mai adăugați la credința voastră virtutea, iar la virtute cunoștința, iar la cunoștință înfrânarea, iar la înfrânare răbdarea stăruitoare, iar la răbdarea stăruitoare temerea de Dumnezeu, iar la temerea de Dumnezeu iubirea frățească, iar la iubirea frățească, iubirea. Căci acestea avându-le voi, și prisosind ele, vă fac nu nelucrători, nici neroditori spre cunoștința deplină a Domnului nostru Isus Christos; pentru că cine nu are acestea, este orb, slab la vedere, uitând curățirea păcatelor sale de demult. De aceea cu atât mai mult, fraților, sărguiți-vă să faceți temeinică chemarea și alegerea voastră; căci făcând acestea nu veți greși nici odată. Căci astfel vi se va da cu bogăție intrarea în împărăția vecinică a Domnului nostru și Mântuitorului Isus Christos. — 2 Petru 1:5:11.

Când ne gândim la forma nedesăvârșită a celor mai bune încercări (silițe) ale noastre cu privire la această operă de brodare, această desăvârșire a grațiilor spiritului sfânt, noi ne întrebăm: „a cărei haină ar fi potrivită de îmbrăcat pentru o primire în prezența Tatălui și a sfinților îngeri?” Răspunsul este: „niciuna”. În armonie cu aceasta noi vedem că Domnul a prevăzut ceva deosebit. El ne permite să practicăm (brodarea) pe haina noastră a dreptății atribuite dar haina cea nouă care ni s-a dat să fie a noastră proprie, va fi absolut desăvârșită precum și în toată mărime.

Nu va fi nici un defect în brodărie. Cum așa? Deoarece această haină glorioasă de dreptate desăvârșită va fi dată numai aceloră cari au dorit-o serios, ori cât de mic ar fi fost rezultatul eforturilor lor. Intrucât inimele lor erau desăvârșite, intrucât încercările lor au dovedit desăvârșita lor dorință după ea, Domnul le primește inima lor și încercările lor mai bune și va face ca nouile corpuri să poseadă în deplină măsură toate aceste trăsături glorioase și calități cari au fost idealul și osteneala Miresei în starea ei de logodnică, când ea lucra haina dreptății atribuită.

Aceeași ni-se spune — în cuvinte figurative — în Psalmul ce-l examinăm. Profetul zice: „Ascultă fică, și vezi și pleacă urechea ta”. Lumea zice: „Ascultă fică, și vezi, lasă-te atrasă de plăcerile lumii acesteia, lasă-te atrasă de lucrurile timpului de-acuma”. Domnul zice: „Ascultă fică, consideră viața de acuma, tot ce este, este numai câțiva ani, scurtă și că prin harul Domnului, sub chemarea noastră, noi avem un prilej excepțional de a ne jertfi și în felul acesta de a câștiga cea mai mare din toate fericirile, în viața vecinică ce vine — nemurirea, cinstea etc.” „Fecioarele nebune” n'ascultă întocmai pe deplin de glasul din cer, de cuvintele lui Isus, ale Apostolilor și ale profetilor. Ele sunt mai mult sau mai puțin preocupate de grijile acestei vieți, amăgirea averilor, și de aceea ele nu plac îndeajuns Domnului, chiar și dacă din cauza credinței către dânsul, el le va da o parte fericită, dar nu aceea pe care o puteau câștiga dacă ascultau la glasul din cer. „Fecioarele înțelepte”, cari vor alcătui pe cei aleși, Mireasa în mărime, ascultă, privesc, și sunt conduse de sfatul celui de sus și pășesc cu energie pe calea cea îngustă a sacrificiului de sine care conduce la Impărăția mării.

REGELE VA DORI FRUMUȘETEĂ TA; EL ESTE DOMNUL TĂU, ÎNCHINĂ-TE LUI

Psalmistul continuă mai departe „Și atunci va pofti Regele frumusețea ta; pentru că el este Domnul tău și închină-te Lui”. Ah! aici ne învață totul. Dacă admirăm cum se cuvine pe Rege; dacă apreciem cum se cuvine privilegiile minunate ce ni se dau nouă acuma de a fi logodnică sa, iar prin ocrotirea sa iubitoare și providerea, și încetul cu încetul vom deveni mireasa sa și părtași împreună cu dânsul la mărime; dacă apreciem aceste lucruri, desigur toate lucrurile și interesele lumesti vor dispărea ca zăpada vara, din cauză neînsemnătății lor relative. Și acestea sunt condițiile, în cari Regele ne va dori ca membri ai Miresei sale glorioase. El nu ne va încredința demonilor și suferințelor veșnice, dacă nu vom aprecia cum se cuvine această condiție. Dar dacă noi vom da o parte din iubirea noastră, casei părintești — Adamice — oamenilor noștri, și nu vom avea iubirea Lui deplină, atunci desigur nu ne va alege ca membri ai clasei Miresei. Aceasta e în deplin acord cu adevărul. Dacă am fi fost obședat noi din rândurile cele mai multe ale loge-

rilor ca să fim părtași cu Regele Măririi, cinstea noastră ar fi fost așa de mare, după cât merită o iubire, credință neîmpărțită. Desigur, deci, noi cari am fost răscumpărați prin sângele său prețios din starea noastră, decăzută, păcătoasă, și apoi invitați să luăm parte la mărirea cerească am trebui să fim atât de veseli, să apreciem

atât de mult momentul acestui privilegiu, încât să punem la o parte cu voie bună și plăcere orice interes și scop pământesc și să stăruim cu răbdare, dragoste și supunere să câștigăm răsplata înaltei chemări oferite de a fi moștenitori împreună cu Regele regilor și Domnul domnilor.

COMENTĂRI LA TEXTELE PENTRU ADUNAREA DE MĂRTURISIRE ȘI RUGĂCIUNE TEXTUL PENTRU 20 IUNIE

„Căci spre aceasta să binevesti și morților, ca să... trăiască în spirit potrivit lui Dumnezeu“ — 1 Petru 4:6.

NOI NU PUTEM trăi potrivit lui Dumnezeu în carne, dar putem trăi potrivit regulilor dumnezeiești ale dreptății în spirit. Carnea noastră este slabă și putem face multe greșeli. A trăi potrivit lui Dumnezeu ar însemna să trăim în armonie cu regulile care stăpânesc pe noua creațiune. Dară mulțumim lui Dumnezeu că el nu ne judecă după carne, ci după dorința sinceră a inimii noastre. Inima fiind acea facultate a ființei noastre, care dă mișcare la fapte, deaceia noi vedem că motivul mișcător la fapte este fundamentul după care Dumnezeu ne judecă.

Să presupunem că noi suntem în serviciul Domnului și prin aceasta primim aprobarea sau lauda oamenilor, și noi avem plăcere în aceste laude fie că noi facem bine sau nu. Aceasta n'ar fi a trăi potrivit spiritului. Să presupunem că noi suntem în serviciul Domnului din cauza unei sincere dorințe în inima noastră și din curată iubire pentru Domnul și cauza sa, ca noi să putem cinsti numele său și să facem bine altora în numele său. Aceasta ar fi a trăi potrivit spiritului, potrivit regulilor lui Dumnezeu. Este ca sigur că noi vom face greșeli; dar dacă noi trăim potrivit lui Dumnezeu în spirit, atunci el acopere greșelile noastre, arătându-și puterea sa pentru noi, cum el de mult a zis: „Ochii lui Iehova văd preste tot pământul, ca să se arate tare către aceia, cari sunt cu inima întreagă către dânsul“ — 2 Cronica 16:9.

De aceea să nu ne uităm la greșelile fratelui nostru sau să chibzuim sau să medităm afară din cale asupra imperfecțiunilor și neajunsurilor noastre. Să lăsăm să-I judece Domnul pe frațele nostru, iar în ce ne privește pe noi, să avem grija de a fi activi și silitori în a face aceea ce putem spre mărirea Domnului și spre binele altora. Silindu-ne astfel a trăi în spirit potrivit regulilor sfinte a lui Dumnezeu, cu timpul noi vom ajunge să fim cu totul transformați, schimbați potrivit spiritului și potrivit regulilor sfinte dumnezeiești; iar la urmă noi vom fi bineprimiți în prezența sa, adică a lui Dumnezeu, ca pentru totdeauna să-I privim fața și să petrecem în veci în templul său. — Psalm 27:4.

TEXTUL PENTRU 27 IUNIE

„Umblați potrivit spiritului, și nu veți împlini pofta cărnii“ — Galateni 5:16.

AUMBLA DREPTA SPIRITULUI reprezintă spațiul noua creațiune ca merge înainte. Înseamnă că noua creațiune să nu umble niciodată

înapoi. Dorința și speranța creațiunii noi este de a fi schimbată cu totul în asemeneaa Fiului iubit a lui Dumnezeu, Isus Christos. A fi schimbat astfel el trebuie să umble pe aceeași cale pe care a umblat Isus.

Legea sau regula de acțiune, care stăpânește pe noua creațiune este sumată toată într'un singur cuvânt: *iubire*, care va să zică, că dacă avem o inimă plină cu iubire, toate mișcările și faptele noastre vor fi în armonie cu legea lui Dumnezeu ce stăpânește pe noua creațiune. Pe partea cealaltă, ca potrivnică iubirei, stă ura — ca o dihanie urită. Carnea să pleacă spre această din urmă. Sf. Pavel în contextul nostru arată vecinica războire între carne și spirit. El numeră rând pe rând lucrurile cărnii, pentru ca noi să le înconjurăm. Cum am putea noi, birui aceste porniri rele și să fim conlucrători cu Dumnezeu în lucrarea de transformare a noastră? Apostolul răspunde: „Umblați potrivit spiritului, și nu veți împlini pofta cărnii“. Aceasta înseamnă a întrebuița facultățile cu cari noi suntem înzestrați potrivit legii lui Christos.

În unele adunări se găsește aplecarea spre mânie și ceartă; iar urmarea acestora este confuzia, zăpăceala și orice lucru rău, cum Sf. Iacob a zis: „Căci unde este râvnire și zavistie, acolo este neorânduială și ori ce lucru rău“ (Iacob 3:16). A umbla potrivit legii lui Christos, care stăpânește pe noua creațiune, este a aplica cunoștința noastră potrivit măsurii lui Dumnezeu — întrebuițarea înțelepciunii cerești. Această înțelepciune este mai întâi curată, pentru că curat este acela dela care vine. Aceasta înseamnă curățenie în cuget, cuvânt și fapt. Este pacinică, învoitoare, ascultătoare, plină de milă și roade bune, neîndoelnică și fără fățarnicie. Mergând pe acest drum, indicat aici de Sf. Iacob, noi vom umbla în spirit. Și cum în felul acesta noi vom privi chipul Domnului în cuvântul său, vom deveni din ce în ce mai mult schimbați în asemeneaa Lui.

— Watch Tower, 1 Iunie 1923.

TEXTUL PENTRU 18 IULIE

„Bodul spiritului este iubire“ — Galateni 5:22.

NOUA CREAȚIUNE trebuie să crească și să dezvolte caracter. În asemeneaa Domnului. Capul ei. Creșterea aceasta nu se face într'ochi și creștere mai mult timp gradul. Dezvoltați această apostolului asemenea

nează cu fructele dezvoltate de vie sau pom. Isus încă a întrebuințat aceasta ilustrație când a zis: „Ori ce pom bun face roade bune. După roadele lor îi veți cunoaște pe dânșii”. (Matei 7:16, 17). Tatăl și Isus Christos, sunt buni. Nimenea altul nu este bun până nu vine în Corpul lui Christos și atunci ei sunt socotiți ca buni, pentru că posed haina dreptății sale. Nimeni nu poate aduce fructul spiritului numai dacă rămâne în Christos. Aducerea fructului aduce cinste și mărire Tatălui. Scopul de căpetenie al creștinului este de al mări pe Dumnezeu. Deaceia el trebuie să se silească să dezvolte fructele spiritului.

Apostolul adună laolaltă dezvoltarea caracterului creștin și arată că se cuprinde tot într'un singur cuvânt — *iubire*. De și sunt și alte elemente, dupăcum el arată în context, totuși iubirea este cea mai însemnată, deaceia iubirea se numește „fructul spiritului”.

Dumnezeu este iubire, Isus Christos este chipul lui Iehova; și cu cât creștem mai aproape în asemănarea Domnului, cu atât mai mare va fi rodul nostru. Pentru a dezvolta fructele spiritului, noi trebuie să rămânem în Christos și să îngăduim cuvintele sale să locuiască în noi, care înseamnă continuă hrănire din Cuvânt, și ținerea poruncilor sale cum sunt puse în Cuvântul lui Dumnezeu.

TEXTUL PENTRU 4 IULIE

„Fiți ferbinți cu spiritul, servind Domnului”. — Romani 12:11.

DUPĂ cum este întrebuințat în textul acesta cuvântul *spirit* se referă la minte sau la starea mentală. Mintea este o putere nevăzută. Cuvintele din text să îndreaptă ca un îndemn către aceia cari sunt presupuși a avea mintea lui Christos, care minte să află în proces de transformare din ce în ce în asemănarea Domnului. Această transformare nu se poate duce la îndeplinire acolo unde să arată o stare rece și indiferentă față de Domnul și interesele împărăției sale. Nu o pot duce la îndeplinire nici aceia cari sunt încropiți, sau de o dispoziție nici cald nici rece. Domnul face acesta clar când să adresează către biserica Laodiceană, astfel: „Fiind că ești încropită, adevărat nici fierbinte, nici rece, am să te vărs din gura mea”. — Apocalipsul 3:16.

Sf. Pavel dându-și seama de însemnatatea că fiecare trebuie să aibă un spirit zelos și activ cuvenit exercitat, îi îndeamnă pe toți aceștia să nu fie leneși în afaceri, ci ferbinți în spirit, în serviciul Domnului. Cuvântul *ferbinte* înseamnă înfocat. Înseamnă că unul apreciază faptul că el este solul lui Christos, și de asemenea apreciază frebuința de a fi cu adevărat silitor în ași pune toată atențiunea la datorințele și interesele împărăției lui Christos. Unii ca aceștia vor veghea de toate ocaziunile pentru a servi Domnului; iar când aceste se pun în cale, ei le îmbrățișează cu bucurie și cu toată sârghiunea le îndeplinesc.

O asemenea minte să aibă dispozițiune să pro-

duce de spiritul sfânt care lucrează în mintea creștinului. Totuși, asemenea persoană nu numai trebuie să fie voit pentru puterea sfântă a lui Dumnezeu ca să lucreze și să se dezvolte în el, ci va pune mare silință proprie întru ajungerea acestia. El trebuie să-și deie seama, că treburile sale sunt treburile Regelui; și că el trebuie să fie aprins, plin de zel și energie întru a vedea de interesele pe care Regele i le-a încredințat.

TEXTUL PENTRU 11 IULIE

„Păstrați unirea spiritului în legătura păcii” — Efeseni 4:3.

UNIRE înseamnă unitate sau legătură strânsă. Rugăciunea lui Isus era: „Ca toți să fie una, dupăcum tu, Tată, ești în mine și eu în tine, ca și ei să fie una în noi”. (Ioan 17:21) Așa va fi când toate membrele corpului vor fi transformate în asemănarea Capului, Isus Christos. Totuși fiecare trebuie să-și îndeplinească partea sa pentru aceasta deplină transformare; și o parte însemnată aceea a locuirei la-olaltă în pace.

Apostolul accentuază însemnatatea acestei unități și locuire în pace când zice: „Urmați pacea cu toți, și sfîntirea, fără de care nimeni nu va vedea fața Domnului”, (Evrei 12:14) Transformare nu se poate îndeplini numai dacă îndeplinim aceste regula. Cearta, și aflarea de vină, sunt tocmăi dinpotrivă păcii; iar cu indeletnicirea acestora, ajungem la ură. Ura arată o stare de inimă rea. Este tocmăi potrivnică iubirei. Și de unde lipsește iubirea îndată s'arată întunerecul și spiritul Domnului dispare. De aceea, pentru a fi transformați în asemănarea Domnului nostru, este de o însemnatate capitală ca noi cei care suntem concepuți de spiritul sfânt, să susținem unirea care este după spiritul lui Christos. Pentru a ajunge la aceasta, noi trebuie să ținem înaintea minții noastre iubita dispozițiune a lui Isus și să-i imităm aceea dispozițiune pe atâta cât ne este cu putință.

Dacă fiecare membru al fiecărei adunări s'ar sili să facă aceasta, punându-se pe sine înapoi, o deosebire într'o adunare ar fi cu neputință. Toți care au spiritul Domnului vor avea și zelul ce se potrivește casei Domnului, și vor ține la-olaltă, păstrând inimele lor unite în iubire. Și făcând aceasta, adevărul va veni mai luminos de pe o zi pe alta, iar experiențele lor creștine mai dulci, dezvoltându-i tot mai mult în asemănarea desăvârșitului Patern. Mai înseamnă că cel care să silește să se dezvolte astfel, trebuie să aibă o inimă curată; că motivele sale de a servi Domnului sunt de a-î cinsti numele lui Dumnezeu; și că ține cu bucurie poruncile Domnului; că neogoist, și până la jertfa pentru sine; iubeste pe frați; că are milă pentru fapta gemătoare și o dorință arzătoare în inimă de a-i face un bine. Acela care are această stare de inimă și o păstrează să poate spune că a dezvoltat fructul spiritului. Acest fruct al spiritului îl îndeamnă pe el să

fie un sol credincios al Domnului și de a aduce cu bucurie vestea lui acelor care flămânzesc și însătoșează după dreptate. Serviciul său îl face mișcat din iubire; și astfel arată din ce în ce mai mult asemănarea lui Isus Christos.

TEXTUL PENTRU 25 IULIE

„Bona spiritului este... bucurie”. — Galateni 5:22.

BUCURIE înseamnă o calmă (liniștită) și plăcută veselie. Înseamnă a fi voios în inimă; o plăcere și mulțumire launtrică. Ea este drept urmare a unei credințe și încrederi depline în Iehova și a supunerii cu veselie voei sale.

Când Isus și-a început cariera sa să devie Răscumpărătorul omului, el a făcut-o aceasta cu bucurie. Despre el stă scris: „Îm-i place să fac voia ta, Dumnezeule”. Dacă el ținea poruncile lui Iehova dar nu cu bucurie, el nu ar fi fost plăcut Tatălui. Din potrivă, despre el s'a scris că „pentru bucuria ce-i sta înaintea (el) a răbdat crucea și a disprețuit rușinea”. Aceasta dispozițiune i-a plăcut lui Iehova și din aceasta cauză Dumnezeu l-a înălțat foarte sus pe Isus și l-a așezat în locul de autoritate cu sine însuși. În seara din urmă, Isus a petrecut cu ucenicii săi, dându-le sfaturi amănunțite, și atunci a adăos: „Acestea vi le-am spus, ca bucuria mea să fie în voi și bucuria voastră să fie deplină”. (Ioan 15:11) Din aceasta trebuie să înțelegem că dorința sa era ca ei să țină poruncile sale, iar ei făcându-le acestea credincioși, urmarea v'a fi bucuria. Deplină bucurie v'a fi experimentată atunci când Mireasa se va împreuna cu Mirele. Înaintea de a experienta aceasta bucurie fără seamăn, copilul lui Dumnezeu trebuie să învețe ascultare între împrejurări împotrivoare, și în timp ce învață, să se bucure în aceste experiente cu gândul la rezultatul plăcut ce v'a urma. Sf. Ioan spune

aceasta, că el trebuie să ție poruncile Domnului și se o facă aceasta cu o bucurie din inimă.

Scripturile par să arate că v'a fi cu neputință ca cineva să ajungă în împărăția Domnului și se aibă parte de plăceri fără de capăt afară numai dacă el întimpină bucurie în experientele sale pe calea îngustă până la moarte. Sf. Pavel, vorbind despre casa fiilor, adaugă și el: „A cărui casă suntem noi, dacă vom fi ținut până la sfârșit nesfiala temeinică și bucuria nădejdi noastre”. — Evrei 3:6, trad. engl.

Pentru unul a crește în asemănarea Domnului trebuie să aprecieze că lui i s'a dat cel mai mare privilegiu ce s'a dat cândva vreunei creaturi, adică de a suferi cu Christos ca să poată fi și mărit cu El. Reîntoarcerea Mirelui va fi întimpinată de sigur cu bucurie de către aceia cari îl așteaptă. În cursul prezenței sale de sigur că următorul lui Christos poate avea bucurie în prezența lui și o mare plăcere de a face cunoscut și altora prezența sa, cu deosebire acelor cari caută adevărul și dreptatea. Cum el privește așezându-se în mod maiestos împărăția, el v'a simți o plăcere și bucurie liniștită în inimă, chiar și dacă pe de toate părțile în jurul său este numai ceartă și învâlmășală. El se bucură în faptul că se află pe partea Domnului și este deplin asigurată că Domnul îl va trece biruitor și-l v'a elibera din mâna apăsătorului. Prin urmare, cuvintele Sf. Pavel se aplică cu deosebire la timpul de acum. „Bucurați-vă în Domnul totdeauna, și i-ar zice, bucurați-vă... Domnul a sosit”. Iubire pentru Domnul aduce aceasta bucurie; și când unul este plin cu iubire, el este plin cu spiritul Domnului, iar bucuria urmează neapărat. Ea este fructul aceluia spirit sfânt. Din aceasta cauză să observă că adevărații următori a lui Christos sunt singurile persoane acuma pe pământ ce sunt cu adevărat vesele.

Watch Tower, 15 Iunie 1923

GAPITOLUL 6

MUNCA SECERISULUI

(Continuare din numărul trecut)

LAMURIND acest lucru, Domnul explicase jidovilor în două pilde înțelepciunea purcederii Sale. Intâi, că petecul din postavul cel nou pe haina prea veche, ar arăta slăbiciunea cu atât mai bătătoare la ochi, și ruptura s'ar face cu mult mai mare, din cauza deosebirii de traimie a postavului. A doua, că vinul nou pus în burdufuri vechi, cari și-au pierdut toată înținderea (elasticitatea) ar aduce de bună seamă paguba în loc de folos, căci urmarea n'ar fi nu numai aceea, că burdufurile vechi ar crepa și s'ar strica, ci și aceea, că vinul cel nou și prețios s'ar varsa.

Și văzând cele nou ale Domnului nostru au fost văzute pe când sectele au fost burdufuri în care se puneau. Presupunând deci că Domnul înțelegând că în lume nu mai erau

secte și ar fi început în ea o reformă, ce ar fi fost urmarea? Nu poate fi nici o îndoială, că adevărurile cele nou, dacă ar fi fost primite, ar fi nimicite cu totul sectele acelea. Puterea întocmirilor lor care se baza în cea mai mare parte pe mândrie de sectă, pe greșeli, credință deșartă și tradițiuni omenești s'ar fi nimicite îndată; învățăturile cele nou s'ar fi înecat și ar fi fost împiedecate prin greșelile și tradițiunile sectei aceleia, și ar fi fost făcute respunzătoare înaintea lumii pentru faptele trecute ale sectelor.

Din acelaș motiv, Domnul aici în seceratul prezent purcede asemenea la introducerea în lume mai depline a adevărului. În loc de zile mormântului, el nu căpătesc sistemele vechi, nici ar fi putut simți în simțurile vechi în lume.

tru că nici una din ele nu e într-o stare de a putea fi cărpită, sau de a putea primi învățături nouă. A doua pentrucă, dacă adevărurile cele noi ar fi primite, atunci îndată ar fierbe și ar desvolta o putere așa de mare încât ar sfărâma în bucăți oarecare sectă, oricât de bine legată și întocmită s'ar părea. Dacă s'ar face încercarea, ar avea aceeași urmare la una ca și la cealaltă, și în sfârșit vinul nou (învățăturile) n'ar avea burduf, care l-ar putea cuprinde și păstra.

Drumul cel mai bun și mai potrivit a fost cel făcut de Domnul nostru la întâia Sa venire. El a făcut o haină de tot nouă din pânza cea veche și vinul cel nou l-a pus în buți nouă, adecă a chemat pe izraelitenii adevărați (liberi de secte) și le-a dat adevărurile cărora atunci lea fost timpul. Și astfel se întâmplă și acum; și din același motiv, le-a dat tuturor celor ce flămânzeșc după adevăr, să primească adevărul așa precum îi place Domnului: a-l propovădui, și a recunoaște și conluera din inimă la îndeplinirea planului Său, fără deosebire că anume cari sau câte burdufuri se creapă și sunt osândite ca nepotrivite pentru a-l primi. Mai bine bucurați-vă, că voi sunteți priviți de vrednici, că vouă vă este orânduit vinul acesta nou al adevărului prezent și odată ce l-ați cercetat (gustat) primiți adevărul și urmați-l cu bucurie.

Cel ce la întâia venire a așteptat a cunoaște părerea conducătorilor însemnați ai sectelor și a urma după conducerea lor, și poate că a întrebat: „Cred și cărturarii și fariseii?” acela n'a primit adevărul, căci el a fost mai mult un urmaș al omului decât al lui Dumnezeu. Căci conducătorii însemnați ai sectelor n'au primit învățătura lui Christos, și clasa aceasta a fost totdeauna conducătorii cei mai orbi ai orbilor, și e și acum. În loc de a primi adevărul și a fi binecuvântați „cad” în timpul cercetării. Haina cea veche și burdufurile cele vechi de vin sunt în astfel de stare, încât sunt cu totul nepotrivite, pentru a le mai putea folosi.

Deoarece Domnul e acela, care chiamă poporul său a eși din Babilon, putem să nu mai avem nici o îndoială, căci ori cari ar fi mijloacele Sale, toți cari intru adevăr sunt poporul Său, vor auzi chemarea, și prin chemare va fi cercetată nu numai supunerea lor, ci și evlavia și iubirea lor către Babilon și greșelile lui. Dacă metodele lui și altele le află de bune, așa încât le vine greu a le părăsi, atunci dovedesc că sunt vrednici a fi părtași la plăgile Babilonului și nevrednici a primi adevărul prezent. Totuși cuvintele folositoare la chemare arată, că adevărații fii ai lui Dumnezeu în Babilon nu vor fi priviți de așa, ca și când ei ar fi amestecați în păcatele aceluia, a disprețui adevărul dumnezeesc, până la timpul când află că Babilonul a căzut — a fost osândit. Iar atunci, dacă vor rămânea și pe mai departe în el, în înțelesul acela vor fi priviți ca aparținători lui, precum au consimțit în trecut și prezent, la faptele și învățăturile sale, nedreptele, vor fi secotți, ca și cum s'ar afla în păcatele lui și vrednic a fi par-

tași la pedeapsa sa, la plăgile ce vor veni asupra lui.—Vezi Apoc. 18:4.

Cât de puternice sunt cuvintele: „Se dădu loc de locuit al demonilor și închisoare al oricărui duh necurat și închisoarea oricărei pășarele necurate și urâte. (Apoc. 18:2) Cât de adevărat e, că membrii cei mai osândiți ai societății, caută în unele dintre diferitele părți (secte) ale Babilonului, a afla vestmântul credinței creștine și a serviciului numai proform. Orice principiu murdar și orice învățătură necurată își află înfățișarea în el oare-cum și oare-unde; și el e închisoarea, care de bunăseamă păstrează porumbii cei mai blânzi ai Domnului, însă și multe pasări necurate și urâte. Câți falsificatori (înșelători) și câți oameni înșelați de femei și de bărbați sunt după religie, membri ai bisericii lui Christos! Și câți folosesc religia lor numai ca o haină, sub care urmăresc ținte mârșave! Chiar dintre tâlharii cei mai brutali, dintre cei executați (omorâți), precum bine se știe, mor cei mai mulți în biserica romano-catolică.

Babilonul a conținut atât sâmburele cât și lapădăturile populațiunii lumii înaintate în știință. Sâmburele e mica clasă a celor cu adevărat sfințiți, durere, amestecați cu mulțimea cea mare a credincioșilor cu numele și cu lapădăturile ordinare, cu făcători de rele. Inșă între împrejurări priincioase, sâmburele ca vestitor al preamării, în secerișul prezent va fi despărțit de ei.

Ca o icoană a raportului pășerelelor necurate și urâte, în și afară de Babilon, observă darea de seamă oficioasă ce o reproducem aici, a stărei societății în o parte a țarinei, unde „ortodoximul” sute de ani de rândul s'a laudat cu libertatea și curățenia grâului său și cu numărul său mic de neghină; și unde așa numita „înălțată biserică” a fost în conțelegere cu căpetenia întru facerea legilor și întru cârmuirea poporului:

STĂRI SOCIALE ÎN ANGLIA ȘI WALES.

Dare de seamă parlamentară în anul 1873.

Populațiunea după religie.

Romano-catolici	1,500,000
Biserica Anglicană	6,933,925
Diferiți protestanți	7,234,157
Necredincioși	7,000,000
Jidovi	57,000

Numărul total al făcătorilor de rele pedepsiți cu închisoare.

Romano-catolici	37,500
Biserică anglicană	96,000
Diferiți protestanți	10,800
Necredincioși	350
Jidovi	0
	145,050

Făcători de rele în fiecare 100,000 după populație.

Romano-catolici	2,500
Biserica anglicană	1,400
Diferiți protestanți	150

Necredincioși	5
Jidovi	0
Proporția făcătorilor de rele.	
Romano-catolici	1 la 40
Biserica anglicana	1 la 40
Diferiți protestanți	1 la 666
Necredincioși	1 la 20.000

¹⁰ Motivul stărei acesteia amestecate ni-e arătat în cuvintele: „Pentru că din vinul (spiritul, înriurirea) aprinderii desfrânării ei (al Babilonului) au băut toate neamurile”. (Apoc. 18 : 3) Invățături preșite despre firea și chemarea bisericii și susținerea, că timpul înălțării și stăpânirii ei a sosit deja, (și în deosebi după izbânda cea mare ce a avut, ambiția sa lumească în timpul lui Constantin, susținând că ar fi împărăția lui Dumnezeu înființată - cu putere și mărire), pe mulți i-a dus spre Babilon, cari de altcum dacă ar fi rămas pe cărarea îngustă a jertfii, nici când nu s'ar fi împreunat cu el. Mândria și ambiția a avut de urmare la biserica de atunci, atragerea la sine a puterii lumesti. Pentru a ajunge la putere, a fost de lipsă a ajunge la majoritatea (mulțime) și înrăurire lumească; și pentru a câștiga mulțimea, care între împrejurările prezente nicidecum n'ar fi atras adevărul, au fost răsăndite învățături greșite, cari în

sfârșit și-au câștigat supremația peste toate celelalte; și chiar adevăruri păstrate au fost pociteși răstălmăcite (întoarse). Numerii s'au înmulțit chiar până la sute de milioane și biserica adevărată, grăul, încă tot o „turmă mică”, a fost ascus între milioanele de neghină. Aici a fost violat (profenat) embrionul (germele) împărăției lui Dumnezeu; și precum Domnul lor, pe urele cărorn pășiau ei ca urmașii Lui au fost disprețuiți și osăodiți din partea oamenilor; au fost oamenii suferinței și obicinuiți cu chinurile.

1. Explică cele două parabole întrebunțate de Domnul nostru și ilustrează înțelepciunea procedurii Sale. § 1, 2.

2. Cum se aplică parabolele aceste la lucrul secerișului de acum? § 3.

3. Arată cum a urmat Domnul conform parabolelor la întâia Sa venire, și urmează același fel de procedură și acum. § 4.

4. Ce s'a întâmplat la întâia venire a Domnului acelor care au voit mai întâi să cunoască părerile conducătorilor lor religioși? § 5.

5. La care timp este socotit poporul Domnului de acum, care se află încă în Babilon, ca parte din el? § 6.

6. Care e însemnătatea potrivită a expresiei: „Culb al ofițerei pășărele necurate și urâte”, etc. Și cum se aplică aceasta în mod Scriptural Babilonului? § 7, 8.

7. Care e proporția criminalilor înăuntru și afară de Babilon, cum reiese din un raport al parlamentului englez din 1873? § 9.

8. Care este raportul Bibliei despre cauza acestei stări amestecate în Babilon? § 10.

9. După cum învățăturile false au cauzat această dezvoltare nepotrivită, ce va cauza despărțitura grăului din neghină? De ce unele grăunte de grâu și toată neghina se tem de lucrul secerișului? Și ce cale ar trebui să urmeze grâul? § 11.

10. Care sunt „plăgile” Babilonului? Și de ce mulți studenți în Biblie sunt nepregătiți pentru realitățile de acum? § 12.

SCRISORI INTERESANTE DELA LUCRĂTORI CREDINCIOȘI

Muli iubii frați!

Am primit Turnul de Veghere de pe luna Maiu și l-am citit în seara când l-am adus dela poștă. Am înțeles cine e *Sionul* și am stat și am cugetat asupra celor 12 întrebări ce se află pe pagina 68. Atunci „omul cel nou” ca se desvolte înăuntru mău a răspuns la toate: „vouiu merge și vouiu vesti pe Rege și Impărăția”. Ajungând cu cititul la pagina 70, paragraful 29, am văzut că treburile Regelui sunt treburile noastre, atunci am început a lăuda și a mări, cu spiritul meu, pe acel Rege, mareș care a înzestrat pe servii. Săi cu așa bogată înțelepciune; ca să poată da așa frumoase lămuriri și încurajări la fiecare, care e din clasa *Sionului*. Deși eram cam apăsător din cauza multor probe și ispite totuși, când am citit acesta bogate sfaturi și îndemnări din Turnul de Veghere foarte mult mi-au aprins focul iubirii și a zelului pentru iubitului nostru Părinte ceresc.

Cu iubire creștinească
Petru Bote — colporter

Iubii frați!

Vă aduc la cunoștință cum că eu în scurtă vreme o să plec de aici, cu voia Părintelui, fiind din nou pregătit de a merge mai departe cu vestea adevărului. Vă rog să mi faceți cunoscut unde e mai mare lipsă ca să mă pot pregăti cu toate cele trebuincioase. Mi ar fi lipsă de harta Planului Divin; de o aveți să mi-o trimiteți.

Cetind Turnul de Veghere de pe luna Maiu a. c. foarte m'am bucurat și mă bucur de cele scrise într'insul, fiind că mi-au fost o hrană la timp. Mult mă minunez de aceste interpretări importante care sunt o întărire pentru cei ale căror mâni au slăbit. Aceasta veste a fost pentru mine ca un foc, ce nu-l mai pot purta, și ce îmi dă în bolduri să merg să caut de interesele împărăției, ceea ce cred că pentru toți cari și-au dat dreptul de pământ, a fost la fel.

Aceia cari cred că, dacă te-ai băgat odată în apă poți să ajungi în împărăția lui Dumnezeu; de sigur nu sunt din clasa Miresei. Cine cu toate muștrările rămâne tare la cerbice sfărmasă va într-o clipă fără vindecare. Prov. 29:1. Acei din poporul Domnului cari au ocaziune să meargă cu vestea adevărului și nu merg să potrivească cu cei dela Prov. 26:13, 14.

Mă bucur iubii frați, că Dumnezeu v'a invrednicit să fiți canale de adevăr și pe mine de a lua parte la aceasta lumină crescândă, altcum de mult aș fi căzut în adormire, pentru că unde nu este conducere poporul cade, iar mântuirea vine dela mulțimea celor cu bun sfat. Prov. 11:14.

Vă trimit salutul păcii, al vostru frate
Pavel Bacheș — colporter

Iubii frați!

Pacea și înțelepciunea de sus să fie cu voi.

Am mare bucurie iubii frați a vă scrie, că revista *Turnul de Veghere* își are chiar numele adevărat fiind că să vede foarte mult și departe din acel Turn înalt ne spune tot lucruri de același, cari din locuri joase n'au de cum nu se pot vedea, ci numai de pe Turn de țare foarte ne bucurăm. În special numărul din April și Mai a. c. deoarece încă nu știam de însemnătatea *Mina* și care este explicarea ei. Dară acum suntem foarte bine lămurii, cum trebuie să negustorim cu ea și să aducem dobandă.

Apoi de se mai zice despre *Epoca de Aur*, care conține o știință și literatură variată, dar care nici nu ne puteam cugeta să ajungem. Nu putem zice altceva decât: Mare este tesaurul înțelepciunii Tale Doamne! Care l'ai merendintat servilor Tăi credincioși și înțelepți, să împartă din el hrană toamă la timp potrivit pentru casa credincioasă.

Mărei

Modreș, Aram